گۈلباھار سدىق ئابباس

زامانە ئاخىرىنىڭ ئاياللىرى

شىنجاڭ خەلق نەشرىياتى

گۈلباھار سدىق ئابباس

زامانە ئاخىرىنىڭ ئاياللىرى

(ئەدەبىي توپلام)

شىنجاڭ خەلق نەشرىياتى

图书在版编目(CIP)数据

最后时刻的妇女/古丽巴哈·斯迪克著. —乌鲁木齐：新疆人民出版社，2005
ISBN 7—228—09285—6

Ⅰ. 最… Ⅱ. 古… Ⅲ. ①短篇小说—作品集—中国—当代—维吾尔语(中国少数民族语言) ②中篇小说—作品集—中国—当代—维吾尔语（中国少数民族语言）
Ⅳ. I247.7

中国版本图书馆 CIP 数据核字(2005)第 005936 号

责任编辑：买买提吐尔地·米尔孜艾合买提
责任校对：热娜古丽·阿布力米提
封面设计：艾克拜尔·萨里
插　　图：帕尔哈提·卡迪尔

最后时刻的妇女(维吾尔文)
古丽巴哈·斯迪克·阿巴斯　著

新疆人民出版社出版
(乌鲁木齐市解放南路 348 号　邮政编码:830001)
新疆新华书店发行
新疆宏图印务有限责任公司印刷
850×1168 毫米　32 开本　12.625 印张　6 插页
2005 年 1 月第 1 版　2005 年 1 月第 1 次印刷
印数:1 — 3060

ISBN 7—228—09285—6　　定价：19.00 元

مەسئۇل مۇھەررىرى: مۇھەممەتتۇردى مىرزىئەخمەت
مەسئۇل كوررېكتورى: رەناگۇل ئابلىمىت
مۇقاۋىسىنى لايىھىلىگۈچى: ئەكبەر سالىھ
قىستۇرما رەسىملەرنى سىزغۇچى: پەرھات قادىر

زامان ئاخىرىنىڭ ئاياللىرى

ئاپتورى: گۈلباھار سىدىق ئابباس

*

شىنجاڭ خەلق نەشرىياتى نەشر قىلدى
(ئۈرۈمچى شەھىرى جەنۇبىي ئازادلىق يولى №348)
شىنجاڭ شىنخۇا كىتابخانىسىدىن تارقىتىلدى
شىنجاڭ خۇڭتۇ باسما چەكلىك مەسئۇلىيەت شىركىتىدە بېسىلدى
فورماتى: 850×1168 مم، 1/32؛
باسما تاۋىقى: 12.875؛ قىستۇرما بېت: 6
2005 - يىل 1 - ئاي 1 - نەشرى
2005 - يىل 1 - ئاي 1 - بېسىلىشى
تىرازى: 1—3060
ISBN7—228—09285—6
باھاسى: 19.00 يۈەن

此为试读，需要完整PDF请访问：www.ertongbook.com

گۈلباھار سىدىق ئابباس

مۇھەررىردىن

گۈلباھار سىدىق 1967 ـ يىلى 3 ـ ئاينىڭ 18 ـ كۈنى مايتاغدا تۇغۇلغان. 1991 ـ يىلى شىنجاڭ ئۇنىۋېرسىتېتىنىڭ ئەدەبىيات فاكۇلتېتىنى پۈتتۈرۈپ «مايتاغ نېفىت ـ خىمىيە گېزىتى» ئىدارىسىگە تەقسىم قىلىنغان.

ئۇ خىزمەتكە قاتناشقان 13 يىلدىن بېرى مۇخبىرلىق ھەم ئەدەبىي تەھرىرلىك قىلغاندىن سىرت جەمئىيەتتە ئۆزى دۇچ كەلگەن نامۇۋاپىق ئىش ـ ھەرىكەت، چەكتىن ئاشقان ناچار ئادەتلەرنى قامچىلايدىغان ماقالىلەرنى تۈرلۈك مەتبۇئاتلاردا ئېلان قىلىپ بەلگىلىك تەسىر قوزغىغان.

ئۇ 1990 ـ يىلى «ماي بۇلاق» ژۇرنىلىدا ئېلان قىلغان «يۈرەك ساداسى» ناملىق ئەسىرى بىلەن ئەدەبىي ئىجادىيەتكە كىرىشكەن. شۇنىڭدىن باشلاپ ئۇنىڭ «يۈرەكتە قالغان ئارمان»، «پىغانلىق ناخشا»، «ئايەمدىكى سېغىنىش» قاتارلىق پوۋېست، ھېكايىلىرى «تارىم»، «تەڭرىتاغ» قاتارلىق ئەدەبىي ژۇرناللاردا ئېلان قىلىنغان.

ئۇ ئۆز ئەسەرلىرىدە بۈگۈنكى دەۋر ئاياللىرىنىڭ روھى دۇنياسىنى، نىكاھ، مۇھەببەت جەھەتتە دۇچ كەلگەن تۈرلۈك مەسىلىلىرىنى ئەكس ئەتتۈرۈپ بەرگەن بۇ ئاپتورنىڭ تۇنجى توپلىمى بولۇپ، بۇ كىتابقا گۈلباھار سىدىقنىڭ بىر قىسىم پوۋېستلىرى، ھېكايىلىرى، نەسرلىرى ۋە ئەدەبىي خاتىرىلىرى تاللاپ كىرگۈزۈلدى.

مۇندەرىجە

ھېكايىلار

ئايەمدىكى سېغىنىش 1
كۆيۈۋاتقان شام 123
خاتىرە بېتىگە سىڭگەن تامچىلار 157
چۈش لەززىتى 176
مەكتەپتىكى مۇھەببەت 263
ھەسرەتلىك پىچىرلاشلار 353
خام تاۋاق 373

پوۋېستلار

«زامان ئاخىرىنىڭ ئاياللىرى 14
يۈرەكتە قالغان ئارمانلار 184
يىغانلىق ناخشا 287

نەسرلەر

مايتاغدا كاككۇك سايرىدى 330
ئۇنىڭ ئانىسىنىمۇ سۆي 361

قەلبىمدىكى ئابىدە 382
ئانام ئېيتقان ناخشا 386
جەننەت — ئانىمىزنىڭ ئايىغى ئاستىدا................ 389

ئەدەبىي خاتىرىلەر

بىزدىكى «يامان بولىدۇ»لار 7
جاۋابسىز خەتلەر 106
كىيىۋالغىنىڭىز توي كۆڭلىكىمۇ، ئىچ كۆڭلەكمۇ؟... 143
نەزىرلىرىمىزنىڭ مەزمۇنى ئۆزگىرىپ كەتمىسۇن 148
دوسكا ئالدىدا ئۆتكەن 30 يىل........................ 172
تۇنجى ۋە ئاخىرقى دىدارلىشىش 179
ئانا تىل ئىككىنچى ۋەتەن................................ 257
رېستوراندىكى كۈلكە ۋە ھەسرەت 278
بىز قاچان چوڭ بولىمىز 283
روھىمىز كۈلۈپ تۇرسۇن................................. 335
كۆڭلۈمدىكى سۆزلەر 342
ئايەمدىكى ئىزگۈ خىياللار................................ 348
ئۆزى گۈلدەك قىزلارنىڭ سۆزى 364
ئۇ نېمىسىنى يوقىتىپ قويدى 394

ئايەمدىكى سېغىنىش

تۇرمۇش ھەلەكچىلىكى ۋە خىزمەت ئالدىراشلىقى بىلەن خېلىدىن بېرى كۆرۈشەلمەي يۈرگەن دوستلىرىم بۈگۈن ھېيت پەتىسى قىلىپ ئۆيۈمگە يىغىلدى، ئايەم شادلىقىغا شادلىق قوشۇلۇپ دىلىم سۆيۈندى. قولۇمدىن كېلىشىچە داستىخان راسلىدىم.

دوستۇم رازىيە مەن بۇرۇن ئىسمى زاتىنىمۇ ئانچە بىلىپ كەتمەيدىغان، غەلىتىرەك ياسىنىۋالغان ئوتتۇز ياشلاردىكى بىر چوكاننى باشلىغاچ كەپتۇ. ئۇ چوكان بىلەنمۇ مەڭزىمىزنى يېقىشىپ سالاملاشتۇق، چاي تارتىلغاندىن كېيىن مېھمانلار ھېيتلىق تاتلىق - تۈرۈملەرگە ئېغىز تېگىشتى. بىر چاغدا قارىسام ھېلىقى چوكاننىڭ ھالى باشقىچە. دەمدەڭ چەكتۈرۈۋالغان قاشلىرىنى ئۈزۈپ، قان رەڭگىدە بويىۋالغان لەۋلىرىنى پۈرۈشتۈرۈپ داستىخانغا قىيپاش بولۇۋاپتۇ.

ئوڭايسىزلانغان رازىيە ئۇنى داستىخانغا تەكلىپ قىلدى:

— ئالە ئاداش، ھېيتلىق مەزەلەردىن ئالغاچ ئولتۇر.

— تولا زورلىمىغىنا! - دېدى ئۇ چوكان قاپاقلىرىنى تېخىمۇ سۈزۈپ، — بىز قاچانغىچە مۇشۇ ساڭزا دېگەن بىر نېمىنى ئاخۇنۇمنىڭ سەللىسىدەك ئۈستى - ئۈستىگە يۆگەپ ئوتتۇرىغا پوتەيدەك تىكلىۋېلىپ خۇددى ئات قوناق يېگەندەك كۆرسىلىتىپ يەپ يۈرەرمىز؟ چەت ئەللىكلەر بۇنداق كۈنلەردە تورت، كالىباسالارنى يالتىراپ تۇرغان ۋېلكىلارغا چىرايلىق سانجىپ ئاغزىنى بىزدەك ماچىلداتماي شۇنداق سىپايىلىق بىلەن ئېچىپ يېيىشىدىكەن، ۋىسكى، براندىلارنى گۈزەل گاللىرىدىن سۈزۈپ ئىچىشىدىكەن.

ھەجەب زېرىكتىم بۇ يەردىن. ۋەيگو دېگەن نېمانچە ياخشىدۇ. ھازىر مېنى ئېلىپ ماڭمىدىغان بىر بوۋاي بولسىمۇ داۋاي دەپلا ماڭاتتىم. ئىسىت! مۇشۇمۇ كۈنمۇ؟ قۇدۇقتىكى پاقىدەك ياشاپ!

— ئاداش، ئالجىپ قالمىغانسەن، — دېدى رازىيە ئەلەمدىن قىزىرىپ، — ۋەيگو، پەيگو دېگەنلىرىڭ نېمە ئۇ؟

— پەيگو ئەمەس، ۋەيگو، ئۇ دېگەن چەت ئەل دېگەن گەپ، چەت ئەل! شۇنىمۇ بىلمىسەڭ بىچارە. - ئۇ چوكان شۇنداق دېدى - دە، قاچانلاردىمۇ ئاغزىغا سىلىۋالغان سېغىزنى خۇددى ھارۋىكەش قامچا سوققاندەك قاسىلداتقىلى تۇردى.

ھەممىمىز بىر ھازا جىم بولۇشۇپ كەتتۇق، كەيپىمىزنى بۇزغان ھېلىقى چوكانغا يەر ئاستىدىن قارىدىم، ئۇ بىر - بىردىن يۇقىرى ئاۋازدا ھەدەپ ئاغزىنى قاسىلدىتىۋاتاتتى.

— ھېيت پەتىسىگە كېلىپ ئۆلۈم پەتىسىگە كەلگەندەك ئولتۇرامدۇق، — دېدى يەنە رازىيە چىدىماي، — ئۇزۇن بولدى كۆرۈشەلمىدۇق، سېغىنىشتۇق. بىردەم ھال - مۇڭ قىلىشىپ ئوينتۇرايلى. قېنى ساباھەت، ساھىبخان بولغاندىكىن گەپنى ئاۋۋال ئۆزۈڭ باشلا!

— ماقۇل، — دېدىم مەنمۇ بىر ئۇلۇغ كىچىك تىنىۋېلىپ پىيالىلەرگە چاي لىقلىغاچ، — بىزغۇ ھەپتە، ئايدا بىر كۆرۈشىمىزمۇ يەنىلا بىر ۋەتەندە، بىر شەھەردە ياشايمىز. لېكىن، كىچىكىمىزدىن بىللە ئويناپ چوڭ بولغان دوستىمىز چىمەنگۇل بىزدىن، ۋەتەندىن ئايرىلىپ چەت ئەلدە ياشاۋاتىدۇ. شۇ دوستىمىزدىن تۈنۈگۈن بىر پارچە خەت كەلدى. خېتىدە ھەممىمىزگە يىغلاپ تۇرۇپ سالام ئېيتىپتۇ، ئۇ خەتنى ئوقۇۋېتىپ مېنىڭمۇ كۆڭلۈم بۇزۇلدى.

— جېنىم ئاداش، ئاۋۋال شۇ خەتنى ئوقۇپ بەر! — دېدى شەمسىيە يۈزلىرى لاۋۇلداپ يانغان ھالدا.

— ماقۇل، — دېدىم - دە، خەتنى ئوقۇشقا باشلىدىم:

此为试读,需要完整PDF请访问: www.ertongbook.com

«ئەسسالام، دوستۇم ساباھەت، ئايىمىڭگە مۇبارەك بولسۇن!

شۇ تاپتا سەن ۋەتەندە، ئانا تۇپراقتا، ئايەم شادلىقىغا چۆمۈپ ئۇرۇق - تۇغقان، يارۇ - بۇرادەرلەر بىلەن جەم بولغانسەن؟

جېنىم دوستۇم، مانا مەن ئۆزۈمنىڭ كاتتا داچىسىدا ياسىداق سارىيىدا، نەپىس كەشتىلىك ئاپئاق داستىخانلار سېلىنغان ئۇستەلدىكى فرانسىيىنىڭ خرۇستاللىرىغا ھەرخىل مۇراببا، تورت، قىزا، سېرىق مايلاردىن تارتىپ ئېسىل ۋىسكىلارغىچە تىزىۋېتىلگەن نازۇ نېمەتلەر ئالدىدا ئېرىمنىڭ پۇزۇر ياسانغان دوستلىرىنىڭ ئېسىلزادە خانىملىرى بىلەن خرۇستال رومكىلارنى بىر - بىرىگە ئۇرۇشۇپ ھېيتنى تەبرىكلەۋاتقان بولساممۇ قەۋەت - قەۋەت ساڭزا، پوشكال، ياغلىق توقاچ، ياڭاق، بادام، ئالما، ئانار تىزىلغان يۇرتىمىزنىڭ ھېيتلىق داستىخىنى بۇرنۇمغا پۇراپ كەتتى، خۇددى ئانامنىڭ ھىدىدەك پۇراپ كەتتى. ئايەم كۆڭلىرى ئېگىز پەشتاقلاردا ياڭرايدىغان ناغرا - سۇنايلارغا تەڭكەش بولۇپ، ساماغا چۈشىدىغان ئوت يۈرەك ئۇيغۇرلىرىمنى ھىجران ئازابىدا لەختە - لەختە قانغا تولغان يۈرىكىمدە سېغىندىم. سېكىلەك چاچلىرىنى تال - تال ئۇرۇۋېلىپ ھېيتقا ئاتاپ تىكتۈرگەن يارشىملىق ئەتلەس كۆڭلەكلىرىنى كىيىشىپ كوچىغا چىقىدىغان پەردازسىز تەبىئىي گۈزەل قىزلارنى، رەڭمۇرەڭ بويالغان تۇخۇملىرىنى چىشلىرىغا ئۇرۇشۇپ ‹تۇتە ھە، بۇدا سەن تۇت!›، دېيىشىپ تۇخۇم چېكىشىدىغان مەردانە سەھرا يىگىتلىرىنى سېغىندىم.

مانا، ئالدىمدا فرانسىيىنىڭ ئاتاشقا ئادەمنىڭ تىلى كەلمەيدىغان ھەرخىل نازۇ نېمەتلىرى تۇرۇپتۇ. لېكىن، تۇرپان يازىنىڭ يالقۇنتاغ قۇياشىغا قاقلىنىپ پىشىدىغان ئۈزۈم قوغۇنلىرى كۆزۈمدىن ئۇچۇپ كەتتى. پۇتۇن بەدىنىمدىن گۈپۈلدەپ ئەتىر پۇراپ تۇرغان شۇنچە ئادەملەر ئارىسىدا تۇرۇپ، ۋۇجۇدۇمدىن توپا ۋە تەرنىڭ ھىدى كېلىدىغان ئۇيغۇر دېھقانلىرىنى سېغىنىپ، ئۇزۇن چۆلدە يالغۇز قالغاندەك غېرىبسىنىپ قېلىۋاتىمەن؛ خۇددى پادىلار

ئارىسىدا قالغان پادىچى ماللىرىنى ئوتلاقتا قويۇپ بېرىپ ئۆزى ئوخلىسىغا يېتىپ يالغۇز خىيال سۈرگەندەك، مەنمۇ ئۆيۈمگە تىلى باشقا نۇرغۇن مېھمانلارنى چاقىرىپ قويۇپ، ئۆزۈم يالغۇز بالكونۇمغا چىقىۋېلىپ كۆزلىرىمنى يىراقلارغا ئاشۇ ۋەتەن تەرەپكە تىكىپ سىلەرنى ئەسلەۋاتىمەن.

كىچىك چاغلىرىمدا ئايەم كۆنلىرى ئاپام كۆز يېشى قىلسا «خوش بولماي نېمىشقا يىغلايدىغاندۇ» دەپ چۈشەنمەيتتىم. ئەمدى ئويلىسام ئادەم چوڭ بولغانسېرى يۇرتىنى، ئاتا - ئانىسىنى، ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنى سېغىنىپ مۇڭداشقۇسى كېلىدىكەن. ئۆتكەن ئىشلارنى ئەسلەپ كۆلۈشكۇسى، يىغلاشقۇسى كېلىدىكەن، سەن بىلەمسەن؟ مەن ئېسىل ماشىنامنى ئازادە يوللاردا ھەيدەپ كېتىۋېتىپ، ئۆيىمىز بىلەن ئېتىزلىق ئارىسىدا ئېشەك ھارۋىسىدا ئولتۇرۇپ قىزىلچا توشۇغان چاغلىرىمنى سېغىنىمەن. ئېرىم بالىلىرىم بىلەن دېڭىز ساھىللىرىغا سۇ ئۈزگىلى بارغاندا يېزىمىزدىكى بىز دائىم سۇغا چۈمۈلىدىغان ئۆستەڭنى سېغىنىمەن. ھەتتا ئاشۇ ئۆستەڭدىكى كونا تۇگمەن، مەھەللىمىزدىكى راملىرى قىيىپ قالغان قاراڭغۇ جۇۋازخانىمۇ ھەر كۈنى ئېسىمدە.

دوستۇم ساباھەت، بىلەمسەن؟ مېنىڭ باشقىلار گۈزەل دەپ تەرىپلەيدىغان بۇ فرانسىيىدە ئەڭ سېغىنىدىغىنىم ئانا تىلىم، مۇقام مۇزىكىلىرىدەك ئاھاڭدار، ھەسەن - ھۈسەندەك گۈزەل ئانا تىلىم!

ئەڭ ئەنسىرەيدىغىنىم، قاچانلارنىدۇر كېلىدىغان ئەجىلىمدىنمۇ بەكرەك ئەنسىرەيدىغىنىم بالىلىرىمنىڭ ئۆز تىلىنى بىلمەي چوڭ بولۇپ قېلىشى. شۇڭا ئۆيدە بالىلىرىمغا دائىم ئۆز تىلىمىزدا سۆزلەيمەن. سىرتقى شارائىتنىڭ تۈپەيلى بالىلىرىم بەزى سۆزلىرىمنى چۈشەنمەي قالىدۇ، بەزىدە كۆڭلۈم ئۈچۈن ئۇ يەرنىڭ يەرلىك تىلىغا ئۆز تىلىمىزنى ئارىلاشتۇرۇپ سۆزلەيدۇ. ئۇ چاغدا شۇنچىلىك ئازابلىنىمەنكى، باغرىمنى يېرىپ چىققان بۇلارنىڭ ئۆز پەرزەنتلىرىم ئىكەنلىكىگە ئىشەنگۈم كەلمەي يالغۇز خانەمدە يۈم -

يۇم يىغلايمەن.

بۇ يەردە ماڭا ئۆز تىلىمنى ئاڭلاش ئىمكانىيىتى بەك ئاز بولغاچقىمۇ تىلىمىزدىكى چىرايلىق گەپ - سۆزلەرنىلا ئەمەس، يۇرتىمىزدىكى كوچىغا چىقىۋېلىپ بىر - بىرى بىلەن تىللىشىدىغان جاۋىلداق خوتۇنلارنىڭ سەت گەپلىرىنىمۇ شۇنچىلىك سېغىنىدىم. بىلەمسەن ساباھەت؟ يۇرتىمىزدىكى يېرىم كېچىدە ئولتۇرۇشتىن قايتىپ كوچىدا بولۇشىغا ناخشا توۋلاپ ماڭىدىغان مەست يىگىتلەرنىڭ ناخشىلىرىنى فرانسىيىنىڭ ھەرقانداق ئوپېرالىرىغا تەڭ قىلمايمەن. ئەگەر مۇشۇ كۈنلەردە بۇ يەرنىڭ كوچىلىرىدا مېنى بىرەرسى ساپ ئۇيغۇر تىلىدا تىللاپ قويسىمۇ ھەرقايسىڭلار بىلەن قۇچاقلىشىپ كۆرۈشكەندەك بولماسمىدىم؟

ساباھەت! مەن بۇ يەردە قارىماققا سېنىڭ قىياس قىلغىنىڭدىنمۇ ياخشى تۇرمۇشتا، راھەتتە ياشاۋاتقىنىم بىلەن قەلبىم سېغىنىشنىڭ ئىستەكلىرى بىلەن چاك - چاك بولغان بىر بىچارە ۋەتەنسىز روھى گادايمەن.

ساباھەت، مەن چەت ئەلگە توي قىلىپ چىقىپ كېتىدىغان چاغدا سەن ماڭا ھەۋەس قىلغان بولساڭ، مانا ئەمدى مەن ساڭا، سەندەك ئانا ۋەتەن تۇپرىقىغا دەسسەپ تۇرۇپ ياشاۋاتقانلارغا ھەۋەس قىلىۋاتىمەن. دوستۇم، ئاللا نېسىپ قىلسا قۇربان ھېيتقىچە بالىلىرىم بىلەن ۋەتەنگە ئاتا - ئانامنى، يۇرتۇمنى، دوست - بۇرادەرلىرىمنى كۆرگىلى، ئانا تۇپراقنىڭ تاللىقان توپىلىرىنى يۈزۈمگە ئۇپىنىڭ ئورنىدا سۈرتكىلى بارماقچىمەن. ئايەملىك سالىمىمنى ئايەم ئەھلىنىڭ ھەممىسىگە يەتكۈزۈپ قوي.

يىراقتىكى ۋەتەنسىز مۇساپىر دوستۇڭ چىمەنگۈلدىن.»

خەتنى كۆڭلۈم بۇزۇلغان ھالدا ئوقۇپ ئۇستەلدىكى مېھمانلىرىمغا قارىسام ھەممىسىنىڭ كۆزلىرى يىغىدىن قىزىرىپ كېتىپتۇ. گەرچە ھەممىمىز يىغلاۋاتقان بولساقمۇ، بەختىيار كۆزلەردە كۈلكە پارلايتتى. بۇرۇنقىلارنىڭ «كىشىنىڭ يۇرتىدا

سۇلتان بولغىچە، ئۆز يۇرتۇڭدا ئۇلتان بول» دېگەن ھېكمەتنىڭ تېگىگە مانا ئەمدى يەتكەندەك بولدۇم. ياش يۇقى كۆزلىرىمدە ئاددىي خانەمگە سەپسالدىم. بۇرۇن شۇقەدەر ئاددىي چاغلايدىغان ئۆيۈم بۇگۈن شۇنچىلىك چىرايلىق ۋە باھار گۇللىرىدەك خۇش پۇراق، ئۆيۈمدىكى ھەر نەرسە ماڭا باشقىچە جىلۋە بىلەن كۇلۇپ قاراۋاتاتتى. دوستلىرىم بۇرۇنقىدىن نەچچە ھەسسە قەدىردان. ھېلىقى «ۋەيگوپەرەس» چوكان نېمىشقىدۇر تېخىچىلا كۆزلىرىدىكى ياشلىرىنى سۇرتۇۋاتاتتى. . .

بىزدىكى «يامان بولىدۇ»لار

باشلانغۇچ مەكتەپتە ئوقۇۋاتقان چاغلىرىمدا، سول قولۇمنىڭ تىرنىقىنى ئۆزۈم ئېلىپ ئوڭ قولۇمنىڭ تىرنىقىنى ئالالمىغاچقا دادام ئېلىپ قوياتتى. دادام تىرنىقىمنى ئېلىپ قويۇۋاتقاندا ئاپام دادامغا قوشۇمىلىرىنى تۈرۈپ:

— كەچتە تىرناق ئالسا «يامان بولىدۇ»، ئەتە كۈندۈزدە ئېلىپ قويۇڭ، — دەيتتى.

دادام بولسا ئاپامغا كۈلۈمسىرەپ تۇرۇپ:

— ئوقۇمىغان ئايال دېگەن مۇشۇنداق بولىدۇ ـ دە، كەچتە تىرناق ئالسا نېمىشقا يامان بولىدىغانلىقىنى بىلەمسەن؟ مۇھەممەت پەيغەمبىرىمىز ياشىغان چاغلاردا توك بولمىغاچقا كەچتە تىرناق ئالسا قولنى كېسىۋېتىدۇ دەپ «كەچتە تىرناق ئالسا يامان بولىدۇ» دېگەن. ھازىر توك بار بولغاچقا كېچە بىلەن كۈندۈزنىڭ پەرقى چوڭ ئەمەس، تىرناقنى ئۆستۈرمەي ۋاقتىدا ئېلىپ تازىلىققا رىئايە قىلىش ئىسلام دىنىدا ياخشى ئىش. ئادەم ئاڭلىغان گەپكە قارىغۇلارچە چوقۇنماي، ئۇنىڭ مەقسىتىنى چۈشىنىپ ئەمەل قىلىش كېرەك، — دەيتتى سالماقلىق بىلەن.

ئاپام دادامنىڭ قايىل قىلارلىق سۆزلىرىنى ئاڭلاپ، قارشى گەپ ياندۇرمىغان بىلەن خاپىچان چىرايىدىن، تۈرۈلگەن قوشۇمىلىرىنىڭ يانمىغانلىقىدىن ئاپامنىڭ ئۆز قارىشىدىن تەۋرەنمەيدىغانلىقىنى بىلەتتۇق.

ئويلىسام بىزنىڭ ئائىلىدە ئانامنىڭ «يامان بولىدۇ»لىرىغا بېرىلگەن دادامنىڭ قايىل قىلارلىق ئىزاھاتلىرى تەڭ

سۆزلەنگەچكىمۇ، ئالىي مەكتەپلەردە ئوقۇش ۋە جەمئىيەتكە چىققاندىن كېيىنمۇ، مەن ئاڭلىغان نۇرغۇن «يامان بولىدۇ» لارنىڭ بەلگىلىك ئاساسى بارلارغا رىئايە قىلسام، بەزىبىر ئاساسى يوق «يامان بولىدۇ» لارنى شۇ يەردىلا رەت قىلىۋېتىپ، سۆھبەتداشلىرىمنىڭ ئاچچىقىنى كەلتۈرۈپ قوياتتىم.

يېقىندا بىر دوستىمىزنىڭ ئانىسىنىڭ ئۆلۈمىگە قارىشىپ بېرىش جەريانىدا، بىزدىكى بۇ ئاساسسىز «يامان بولىدۇ» لارنىڭ ئۆلۈمنى ئۇزىتىش، نەزىر - چىراغقا بېرىش ئادەتلىرىمىزگە ماڭدامدا بىر پۇتلاشقىدەك دەرىجىدە سىڭىپ كېتىۋاتقانلىقىنى بايقىدىم.

— قورئان ئوقۇغانلارغا ئۆيدە تاماق ئېتەيلى.

— بولمايدۇ، ئۆلۈم چىققان ئۆيدە ئۈچ كۈنگىچە تاماق ئەتسە «يامان بولىدۇ».

— ئۇدۇل قوشنىسىنىڭ ئۆيىدە يىراقتىن كەلگەن هازىدارلارغا ناشتىلىق تەييارلاۋاتىدۇ، باشقا قوشنىلار خەنزۇ تۇرسا، تاماقنى مەرھۇمنىڭ ئۆيىدە ئەتمەي نەدە ئېتىمىز؟ مېنىڭچە ئۇ «يامان بولىدۇ» نىڭ مەرھۇم بىلەن مۇناسىۋىتى يوق بولۇشى مۇمكىن.

— ئىشقىلىپ مەن بىلمىدىم، ھېلى چوڭلار رەنجىپ كەتسە مەن ئىگە ئەمەس.

يۇقىرىقىدەك ئاساسى يوق «يامان بولىدۇ» لارنى تالاش - تارتىش قىلىپمۇ نۇرغۇن ئىشلار ئاقسىدى. يەنە كېلىپ بۇنىڭغا مەكتەپ يۈزى كۆرمىگەن ساۋاتسىز چوڭلارلا ئەمەس، ئوقۇغان زىيالىي ياشلىرىمىزنىڭمۇ جېنىنىڭ بېرىچە كۆچەپ چوقۇنۇۋاتقانلىقى مېنى تېخىمۇ ئويغا سالىدۇ. قەدىمكىلەردىن قالغان «ھۆپۈپنى يۆگدىماي يەپ، ھەسەلنىڭ قىلىنى ئىلغاپتۇ» دېگەندەك ئەخمىقانە بىر قاراشلار، بىزنىڭ ئاتا - بوۋىلىرىمىزدىن داۋاملاشتۇرۇپ كېلىۋاتقان ئېسىل ئۆرپ - ئادەتلىرىمىزگە سىڭىپ كىرىپ نۇقسان يەتكۈزۈپ قويۇۋاتقانلىقىدەك كۆڭۈلسىز رېئاللىق

此为试读，需要完整PDF请访问： www.ertongbook.com